

Въ сърдцето ми си цѣла ти,
и твойта кръвъ въ кръвта ми пѣе,
ей тука — въ моитѣ гърди,
Родино скжпа — ти живѣшъ! и свѣти и за менъ работи!

Надъ мене слънцето се смѣй
и милва цинковата броня.
Не съмъ ли яхналъ оня змей
свѣткавицитѣ що догоня!

Не хванахъ ли, като съ юзди
рѣкитѣ, пѣратата, простора,
и електричество гори
и свѣти и за менъ работи!

Това съмъ азъ — човѣкътъ смѣлъ,
що всичко може да направи,
надминахъ гордия орелъ
и подъ небето се изправихъ.

Азъ всичко мога — като царъ
дори надъ облацитѣ ходя.
Човѣкътъ днесъ е господаръ
на неизбродната природа.

Богданъ Овесянинъ

Н Ъ К О Г А

(Разказъ изъ книгата „Отколе“)

Тизи сутринъ пакъ се скарахме съ брата си. Признавамъ, че азъ бѣхъ виновниятъ. Ето какъ стана всичко. — Мама остави отъ снощната вечеря две питки качамакъ и настави:

— Хемъ да се не скарате пакъ! Утре ще отида у булини ви Василичини да пера. Преди да тръгна, ще накламъ огъня. Като станете, измийте се, понагрѣйте се и

опечете качамацитѣ на машата. Тѣ ще корясатъ и ще хрупатъ като захаръ.

Станавме. Камбаната на новата църква заби за утрина. Време бѣше за училище. Омихме се и затоплихме край огъня. Следъ това пристѣпихме къмъ приготвяне на закуската. На нагрѣната маша сложихъ дветѣ питки ка-